

СУЗУКІ

Сузукі дивився на місто й думав про комах. Стояла ніч, але все довкола було осяяне сліпучими неоновими вивісками й вуличними ліхтарями. Люди були скрізь. Наче яскрава комашня, вони кишіли навколо. Це видовище спантеличило Сузукі, й він прокрутив у голові слова свого інститутського професора: «Більшість тварин не живуть такими великими групами. Люди більше схожі на комах, ніж на ссавців». А наостанок додав: «Ніби мурахи чи сарана». І здавалося, таким своїм висновком він був дуже задоволений.

«Я бачив світліни пінгвінів, які живуть великими групами. Вони теж збираються до купи, — відповів Сузукі з легким докором. — Пінгвіни теж схожі на комах?»

Обличчя професора налилося багряною барвою: «Пінгвіни не мають до цього жодного стосунку». Ці слова прозвучали з такою чарівливою несерйозністю, що Сузукі закортіло у майбутньому стати саме таким дорослим, яким був його професор. Він досі це пам'ятав.

А тоді зринули спогади про дружину, жінку, яка померла два роки тому. Вона завжди сміялася з його історій про професора. «Та треба ж просто відповідати: “Так, пане професоре, ви абсолютно праві”, і тоді все піде як слід», — казала вона.

Дружина, без сумніву, любила, коли Сузукі погоджувався з нею і казав: «Так, любя, ти абсолютно права».

— Чого ти чекаєш? Запихай його в машину.

Хійоко підганяла його. Сузукі потрусив головою, щоб відкинути спогади про свою покійну дружину, а тоді штовхнув юнака вперед. Тіло хлопця завалилося на заднє сидіння седана. Він був високий, білявий. Непритомний. Одягнений у чорну шкіряну куртку, з-під якої виднілася чорна сорочка з візерунком із дрібних комах. Неприємний візерунок пасував до загалом неприємного з вигляду хлопчини. З іншого боку заднього сидіння лежала дівчина. Її Сузукі теж запхнув до авто. Довге чорняве волосся, жовте пальто. Їй близько двадцяти. Очі заплющені, рот ледь розтулений. Вона спала.

Сузукі закинув ноги хлопця в авто й зачинив дверцята.

— Сідай у машину, — сказала Хійоко.

Сузукі опустився на пасажирське сидіння.

Автомобіль припаркували просто біля північного входу до станції метро Фудзісава Конгочо. А прямо перед ними — велике перехрестя зі жвавим пішохідним переходом.

О пів на одинадцять вечора, посеред тижня, вулиці в районі Шінджюку з настанням темряви дедалі жвавішали. Скрізь юрмився люд. Половина — п'яні.

— Це було нескладно, правда?! — голос Хійоко звучав цілком невимушено.

Її біла шкіра блищала мов порцеляна. Здавалося, її навіть можна було розгледіти в п'ятьмі салону авто. Коротке каштанове волосся сягало вух. У виразі обличчя відчувався холодок, можливо, через гострокутну форму повік. На губах — яскраво-червона помада. Біла сорочка розстібнута до грудей, а спідниця навіть не сягає колін. Сузукі чув від когось, що їй десь під тридцять, як і йому. Але через свою хитрість вона часто здавалася значно старшою. Мала вигляд звиклої до компаній, але Сузукі знав, що ця жінка достатньо освічена й розумна. Вона тримала на гальмівній педалі ногу в чорному черевіку на високому підборі. *Дивовижно, що вона може кермувати на таких підборах*, — подумав Сузукі.

— Це не було чимось складним чи нескладним. Тобто все, що я зробив, — це запхнув їх у машину, — Сузукі насупився. — Я ж просто переніс цих двох неприємних і поклав їх на задні сидіння. *І далі я не несу за них жодної відповідальності*, — хотів би додати.

— Якщо подібна діяльність тебе непокоїть, недалеко зайдеш. Твій випробувальний термін майже скінчився, тож краще тобі звикнути до такої діяльності. Хоча, б'юся об заклад, ти й не думав, що колись викрадатимеш людей, еге ж?

— Авжеж, ні.

Хоча, якщо по правді, Сузукі це не надто дивувало. Він від початку знав, що його роботодавець не належить до законної компанії. — Слово «фройляйн» з німецької перекладається як «панна», так?

— Дуже добре. Вочевидь Терахара сам придумав назву компанії.

Коли Хійоко вимовила це ім'я, Сузукі напружився:

— Батько? — не був певен, що йдеться про генерального директора.

— Певна річ, що так. Його синок-ідіот не зміг би придумати назву компанії.

На мить перед очима в Сузукі з'явилася покійна дружина, і його переповнили емоції. Він стиснув живіт і вдав, що спокійний. Синок-ідіот, син Терахара — щоразу, коли згадував про нього, Сузукі насилу опановував себе. — Ніколи б не подумав, що компанія, назва якої перекладається як «панна», може полювати на молодих жінок, — нарешті мовив він.

— Це справді якоесь дивно.

Хійоко й Сузукі були приблизно одного віку, але в компанії вона працювала вже давно й мала відповідний ранг. Упродовж місяця, відколи Сузукі взяли до компанії як контрактника, він підпорядковувався їй.

У чому полягала його робота протягом цього місяця?! В тому, щоб стояти в торговельних рядах і вітатися з перехожими жінками.

Він зупинявся у людному місці й звертався до кожної жінки, яка проходила повз. Хтось віднікувався, хтось ігнорував, хтось посилав, та Сузукі не полишав спроб. Майже всі жінки йшли собі далі. І річ не в його манері говорити, зусиллях, техніці чи навичках. Жінки кидали на нього недовірливий погляд і обережно обминали, але він усе одно й далі звертався до кожної, яка наближалася.

Зазвичай знаходилася одна жінка за день, можливо, одна з тисячі, яка виявляла зацікавленість. Він відводив її до кав'ярні й виголошував промову про косметичні засоби та дієтичні напої. Його промова була побудована на такій схемі: «Ви не зможете побачити результат відразу, але вже за місяць помітите кардинальні зміни». Він імпровізував,

добирав найдоречніші слова, а тоді показував брошури. Вони були кольорові, наповнені всілякими графіками й таблицями, проте жодне слово в них не було правдою.

Довірливі дівчата просто там підписували з ним угоду. Обережніші казали, що все обдумують, і йшли з кав'ярні. Якщо при цьому Сузукі здавалося, що шанси ще не втрачені, він ішов слідом за жінкою. Після цього до справи бралася вже інша, значно наполегливіша група людей, які починали займатися незаконним вимаганням. Вони пробіралися в житло тієї жінки й не полишали його, тримали жертву від своїм пильним наглядом, допоки вона врешті не здавалася й не підписувала угоду. Принаймні, так це розумів Сузукі. У будь-якому разі, особисто він цього не бачив, лише чув із чужих уст.

— Ну що ж, ти працюєш на нас уже місяць. Може, час перевести тебе на наступний рівень? — Хійоко сказала йому це годину тому.

— Наступний рівень?

— Нізащо не повірю, що решту свого життя ти планував провести, чіпляючись до жінок на вулиці.

— Ну, я хотів сказати, — Сузукі заговорив не надто впевнено, — решта життя — це великий відтинок часу.

— Сьогоднішня твоя робота трохи інакша. Коли поведеш когось до кав'ярні, я піду з тобою.

— Не так просто когось переконати, — сказав він зі страдницькою посмішкою, пригадуючи свій місячний досвід.

Але, на щастя чи на лихо, протягом тридцяти хвилин Сузукі знайшов двох людей, готових його вислухати. Це були ті хлопець із дівчиною, які лежали, «відключені», на задньому сидінні.

Першою зацікавилася дівчина:

— Як гадаєш, якщо скину зо два кілограми, мене візьмуть у модельний бізнес? — так, ніби між іншим, запитала вона у хлопця.

Той підбадьорливо кивнув:

— Звісно, серденьку, ти безперечно можеш стати моделлю, навіть не сумнівайся. Можеш стати навіть супер-моделлю.

Сузукі зателефонував Хійоко, повів пару до кав'ярні й почав презентувати свій продукт, як робив це зазвичай. Чи то через брак мудрості й життєвого досвіду, чи просто ті двоє виявилися такими довірливими, але вони погоджувалися буквально з усім, що їм впарювали Сузукі з Хійоко. Це вже було навіть смішно. Їхні очі сяяли від кожного компліменту. Обоє захоплено кивали, коли дивилися на цифри в брошурах, хоча жодна з тих цифр не відповідала дійсності.

Ці двійко молодят ніби абсолютно позбавлені скептицизму. Усвідомлюючи це, Сузукі занепокоївся їхнім майбутнім. Перед очима зринули спогади про його учнів із тих часів, коли він ще працював учителем. Це було два роки тому. Спочатку чомусь пригадався один із учнів, який мав проблеми з поведінкою. Сузукі згадав, як хлопчик сказав йому: «От бачите, пане Сузукі, добрі справи я теж можу робити». Це був учень з останнього класу, в якому викладав Сузукі. Хлопчина постійно щось із себе корчив, й інші учні його недолюбливали. Та одного разу він здивував усіх: у торговельному кварталі спіймав кишенькового злодія. «Добрі справи я теж можу робити — сказав він Сузукі, всміхаючись від гордості й водночас ніяковіючи. А тоді додав: — Я не безнадійний, учителю», — і мав при цьому вигляд зовсім малого хлопчика.

Є над чим замислитися, — промайнуло в голові Сузукі. Обличчя хлопця, який сидів перед ним і гортав

брошуру, нагадувало решето через рубці від прищів, але чомусь здалося Сузукі схожим на обличчя того учня. Він знав, що раніше ніколи не зустрічав цього хлопця, та схожість вражала.

Потім він помітив, що Хійоко пішла до шинквасу, аби замовити ще кави. Сузукі глянув ще раз і помітив, як вона щось робила над чашками. Він усе зрозумів: жінка підсипала в каву наркотики.

Невдовзі очі в тих двох стали скляними, голови почали хилитися. Дівчина сказала:

— Мене називають Жовтою, а його Чорним. Такі в нас прізвиська, розумієте? І саме тому я ношу жовте пальто, а він вдягається у чорне. — А тоді вона пробубоніла: — Ой, якась я сонна.

І дівчина відключилася.

Хлопець, який сидів біля неї, сказав:

— Так, але у мене біляве волосся, а в тебе чорне, — невиразні слова звучали як маячня. — Чому так?

І він теж вирубився.

— Що ж, — сказала Хійоко, — тягнімо їх у машину. Вони принесуть нам чимало грошенят. Треба лише вирішити, як ми використаємо цих двох дурників.

З моїми учнями ти б так само вчинила? — Сузукі пообіцяв собі не озвучувати це запитання вголос.

— А ми... просто тут залишимося?

— Зазвичай на цьому етапі ми б уже мали піти звідси, — голос Хійоко став пронизливим, — та сьогодні все буде інакше.

Зненацька в Сузукі з'явилося недобре передчуття.

— Як це — інакше?

— Мені потрібно тебе перевірити.

— Що саме потрібно перевірити? — голос Сузукі трохи тремтів.

— Ми тобі не довіряємо.